

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Evangelistarivm M. Maruli Spalaten. opus vere
euangelicum, sub fidei, spei & charitatis titulis in septem
libros partitum**

Marulić, Marko

Coloniæ, 1532

VD16 M 1298

Vtrum deo reddi possit beneficium. ca. 1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35578

EVANGELIUM

LISTARII MARCI MARV

li Liber sextus, sub charitatis titulo, qui grati sint in deum vel ingrati, quo pacto prædicatorem docere conueniat, quomodo labori manuum vt orium euitetur, insistendum sit, in quodentq; vera & falsa consistat humilitas, diserte edocens.

Vtrum deo reddi possit beneficium. Caput .I.

Non possumus (vt quidam aiunt) deo dare beneficium, cum eius omnia sint, sic neq; gratiam referre, cum nullius rei indigeat, bonorumque omnium plenissimus existat. Quid ergo sæpe in scripturis de ingratitude nostra querentem audim⁹ Ingratitudinis autem non iure argueretur, qui gratus esse nequiuisset. Quæ igitur illa res est, quæ nos erga deum aut ingratos reddat, aut gratos faciat? Cuncta namque dei sunt. Quicquid dare voluero, de suo dem necesse est, quicquid reddere conabor, ipse dedit qd reddo. Quid habes (inquit Apostolus) qd nõ accepisti? Sed a q̄ omnia q̄ habemus accepimus, ei proculdubio nec dare nec reddere quicq; possumus, nisi qd ipse largitus est. Si tñ esse aliquid bñficii, qd seruus dño suo tribuere possit inuenerimus, quamuis omnia quæ seruus possidet, domini sunt, inuentemus & quod homines offerre queant deo, & ille oblatum beneficii loco habeat, offerre vero nolentem ingratitude damnet. Quæro igitur, si seruus fideliter seruit, si domini iussa nauiter exequitur, si rem gratam domino facturum non dubitat subire capitis periculum, si nec viuere cum illo, nec mori pro illo, si casus inciderit, recusat, præstat ne domi-

no beneficii an non? Si negaueris, respondebo tibi, sine causa ergo benignius quam reliqui eiusdem conditionis a domino accipitur, sine causa manu mittitur, & iam non ut seruus aut libertus, sed ut filius diligitur. Immerito certe ista in seruum conferuntur, si nullum domino beneficium praestitit. Sed qui talia a domino meruit accipere, negari non potest quin praestiterit aliquid, ob quod talia accipere visus est dignus. Rursum si erro fugitiuusque fuerit, si imperium domini contempserit, si furto non abstinerit, si petulans, si mendax, si ebriosus si rixosus, si denique nequam fuerit, nonne vinculis constringetur, stigmate notabit, furcam ferre cogetur, flagris verberibusque caedetur, & vel venundabitur, vel pimetur? Inique talia passum diceremus malum seruum, nisi offendisset: sicut bonum non iure remuneratum, nisi si aliquid praestitisset. Cum igitur omnium hominum vnus dominus deus sit, & omnia quae possidemus, ab ipso acceperimus, beneficium tamen ei praestamus, vel verius reddimus, quoties mandatis eius paremus, quoties consulta suscipimus, monita implemus, & in omnibus ipsi soli obsequi nitimur. Offendimus autem, si his contraria agimus. Ideoque ab illo & iusti praemium referunt, & poenam iniqui, non quod deo ex benefactis hominum aliquid accedat, aut decedat ex malefactis. cui neque addi quicquam neque adimi potest, sed quia idem tum iustissimus, tum optimus sit, non potest non odisse malos, neque bonos non diligere, & hoc quidem pro beneficio sibi dato aestimat, si quod praecipit facimus, pro offensa, si non facimus. Atque ideo alios gratos vocat, alios ingratos, hos punit, illos efficit beatos. De ingratis dicturus est, si euangelio credimus. Quodcumque vni ex minimis meis non fecistis, nec mihi fecistis, e contrario autem gratos illud beneficium sibi praestitisse fatebitur, quod indigentibus praestiterunt. Ingratos damnabit, dicens Ire maledicti in ignem aeternum qui paratus est diabolo & angelis eius. Gratos vero ad se vocabit, & dicet. Venite benedicti patris mei, possidete regnum vobis paratum a constitutione mundi, ab

Mat. 25

initio æternitatis. Vide igitur qua ratione & demus deo beneficia, & accipiamus præmia, & quomodo si non de derimus, mulctandi simus. Atque ut apertius hoc quod astruimus intelligas, qui in deum credit, qui deo obtinere, qui deum diligit, honorat, colit, veneratur, gratus est. Incredulus, exasperatus, impius, deum hominesque contemnens, ingratus est. Nullum postremo peccatum, quod legi aduersatur diuinæ, ingratitude vitio vacat. Illud enim offendimus, quoties peccamus, a quo cuncta bona que homini dari queunt, accipimus, accepturi adhuc meliora, si non ingrati decesserimus. Opera pretium erit, huius rei proponere aliquot exempla: & primo eorum quos dominus gratiam sibi referentes amplexatus est: deinde illorum quibus pro ingratitude intulit mala: ut cum præsentia considerauerimus, de futuris non ambigamus: beatos videlicet & in celo fore, qui sic a domino diliguntur in terra. Eccontrario autem in inferno quoque cruciandos esse, si non se correxerint: qui antequam eo descendant, pro scelere puniuntur.

De gratis erga deum in testamento veteri. Caput II.

Igitur ut ab his qui ante diluuium fuere, initium capiamus, gratus erga deum fuit Abel, qui primogenitus & pinguiora quæque gregis sui offerebat domino. Quod autem propterea a domino dilectus fuerit, scriptura testatur. Ait enim: Respexit deus ad sacrificia Abel, ad Cain autem sacrificia non respexit. Maledixit quoque Caino dominus, quia ille ob hoc ipsum fratri inuidens, quod sibi præferretur, ad se euocatum interfecerat. Gratus fuit Enos, primus quippe cantica quædam hymnosque composuit, quibus nomen domini inuocaret, pro quo dedit ei dominus, ut filios gigneret, & nongentosquinque vitæ annos absque offensa impleteret. Gratus fuit Enoch. Neque enim diceretur ambulasse cum deo, nisi ei semper obsequentissimus fuisset. Morum itaque sanctimonia meruit, ut viuens ad beatiora quam est mortalium habitatio, loca transportaretur. Gratus

Abel.
Gen. 4.

Enos.
Gen. 5.

Enoch.
Ibidem